

— obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 11 grudnia 2017 r. – Správa železniční dopravní cesty / Komisja oraz Agencja Wykonawcza ds. Innowacyjności i Sieci (INEA)

(Sprawa T-815/17)

(2018/C 063/20)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Správa železniční dopravní cesty, státní organizace (Praga, Republika Czeska) (przedstawiciele: F. Korbel, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska oraz Agencja Wykonawcza ds. Innowacyjności i Sieci (INEA)

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C (2014) 8572, INEA/ASI/MZ apr Ares(2017) z dnia 11 października 2017 r.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty jest na błędzie w ocenie w kwestii związku między zamówieniami publicznymi zatytułowanymi „Analiza inżyniersko-środowiskowa nowego połączenia kolejowego na trasie Lovosice – Drezno na terytorium Republiki Czeskiej”, „Ocena projektu nowej linii kolejowej na trasie Praga – Drezno na terytorium Republiki Czeskiej” oraz „Nowa linia na trasie Litoměřice – Ústí nad Łabą – punkt graniczny z Republiką Federalną Niemiec”.

Zgodnie z zaskarżoną decyzją, zamówienia te są ze sobą ściśle powiązane i powinny być przedmiotem jednego postępowania przetargowego jako zamówienia publiczne przekraczające próg. Wniosek ten jest oparty na błędnej ocenie prawnej. Przedmiot tych zamówień publicznych jest możliwy do odróżnienia, a ich wykonanie wymaga odmiennych kwalifikacji zawodowych.

2. Zarzut drugi oparty jest na braku dostatecznego uzasadnienia zaskarżonej decyzji w odniesieniu do związku między zamówieniami publicznymi, w szczególności z uwagi na fakt, że decyzja ta:

— nie zawiera szczegółowego uzasadnienia w zakresie technicznego związku między zamówieniami publicznymi, który to związek błędnie zakłada,

— nie podaje, które szczegółowe zasady prawa krajowego i prawa Unii ani które szczegółowe przepisy w ramach tych zasad zostały naruszone,

— nie przedstawia żadnego względu, mogącego podlegać kontroli, którym kierowała się pozwana dotyczącego, tego co wzięła bądź nie wzięła ona pod uwagę przy określaniu konkretnej kwoty, którą uznaje za niekwalifikowalną.

3. Zarzut trzeci oparty na fakcie, że decyzja o pomocy finansowej, do której skarżąca powinna się zastosować, stwierdza wyraźnie na stronie 13, że „w przypadku czeskiego beneficjenta planowane są trzy umowy: w odniesieniu do działań nr 4 (część pierwsza – analiza techniczna), w odniesieniu do działań nr 2, 3, 5, 6 oraz w odniesieniu do działań 1, 4 (część druga – analiza ekonomiczna) oraz 7”.
- przy definiowaniu przedmiotu zamówień publicznych skarżąca wzięła pod uwagę powyższe postanowienia i w uzasadniony sposób oczekiwała, że procedura przewidziana w decyzji o pomocy finansowej nie zostanie następnie uznana za błędną.
 - tymczasem zaskarżona decyzja stwierdza obecnie, że „cały (techniczny) przedmiot zamówienia publicznego może być objęty jednym zamówieniem, co narusza uzasadnione oczekiwania, jakie mogła mieć i miała skarżąca w świetle decyzji o pomocy finansowej.

Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2017 r. – Schokker/EASA

(Sprawa T-817/17)

(2018/C 063/21)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Boudewijn Schokker (Hoofddorp, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Europejska Agencja Bezpieczeństwa Lotniczego

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od EASA na rzecz skarżącego kwoty 80 000 EUR tytułem naprawienia doznanej przez niego krzywdy;
- obciążenie EASA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty mające na celu wykazanie, że organ upoważniony do zawierania umów o pracę EASA (OUZU) dopuścił się zawinionego działania, które wyrządziło skarżącemu znaczącą krzywdę.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że OUZU wysunął wobec skarżącego niezgodną z prawem ofertę zatrudnienia, która z tego względu nie mogła zostać przyjęta w sposób bezwarunkowy.
 2. Zarzut drugi dotyczący tego, że OUZU odmówił zmiany warunków tej oferty zatrudnienia, mimo że była ona rażąco niezgodna z prawem.
 3. Zarzut trzeci dotyczący zgodnie z którym nagle wycofanie oferty zatrudnienia przez OUZU skutkowało ostatecznym zamknięciem postępowania w sprawie rekrutacji skarżącego.
 4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przez OUZU celu postępowania poprzedzającego wniesienie skargi poprzez systematyczne odrzucanie każdej propozycji pozasądowego rozstrzygnięcia sporu.
-